

2015 Seçimleri ve Tavrımız

Türkiye genel parlamento seçimlerine hazırlanıyor. Yazının sonunda söylenmesi gerekeni baştan söyleyelim. Bu seçimler Türkiye'nin politik, toplumsal ve ulusal sorunlarına çözüm üretme konusunda niteliksel anlamda belirleyici olmayacak. Ne var ki, seçimler bu tür bir niteliği olmamasına rağmen ülkedeki güçler dengesi, demokrasi mücadelesi ve sınıf mücadelesinin gelişmesi açısından önemsiz de değil.

AKP, temsil ettiği sınıfın iktidarını daha da pekiştirmek, burjuvazi arasında var olan çelişki ve çıkarlar temelinde kendini güçlendirmek, iktidara daha da hakim olabilmek için önüne ciddi hedefler koymuş durumda. Bunu gerçekleştirmek için her türlü yöntemi uygulamaya ve diktatoryasını sertleştirerek sürdürmeye kararlı.

Bizler, bu seçimleri, sınıf savaşımını geliştirme eğrisinde, işçi sınıfının ve ezilen halkların örgütlülüğünün artırılması konusunda bir eyleme dönüştürebilmeliyiz. Bu seçimleri mücadelemizde bir "ara durak" olarak görebiliriz. Bu süreç için bir takım hedefler koyabiliriz. Baştan söyledik. Bu seçimlerle burjuva iktidarı yıkılmayacak. Ancak, burjuvazinin planlarına çomak sokmak, hedeflerine ulaşmasına engel olmak, zayıflatmak konusunda mevziler kazanabiliriz.

Üzerimizden bir silindir gibi geçen 12 Eylül döneminin yaralarını sarmak, pratikte örgütlenmemizi güçlendirmek, ittifaklar politikamızı geliştirmek, devrimci-demokratik güçler ile eylem ve güç birliğini geliştirme konusunda kazanımlar elde edebiliriz. Sosyalizm sözcüğünü sürekli tekrarlayarak, dışımızdaki devrimci-demokrat muhalefet güçlerini ve onların mücadelesini küçümseyerek, ilkesel hedeflerimizi gerçekleştirmek için sanki koşullar oluşmuşçasına kendimizi ve sınıfı aldatarak bir mesafe kat etmek mümkün değildir.

Sosyalist devrimin ordusunu oluşturmak, ana hedefi bir an bile gözden kaçırmadan, kimliğimizi gizlemeden, sosyalizm propagandasını sürekli yaygınlaştırarak AMA günlük ekonomik, demokratik, toplumsal mücadeleler içinde fiilen ve aktif olarak önderlik vazifemizi gerçekleştirerek mümkündür.

Bir yandan iktidarın gövdesinde yaralar açmak, diğer yandan ise devrimin ordusunu oluşturma sürecinde yaralarımızı sarmak, güçlenmek ve ittifak politikalarımız sınıf mücadelesinin pratiğinde gerçekleştirmek amacıyla seçimlere duyarsız kalmamamız gerekiyor. Hiç bir ayrıntıya ve nitelemeye gitmeden, komünistlerin seçimler alanında politikaları bu olmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 12 Şubat Tarihli Bildirisi

İktidar Sallanıyor...Gediği Büyütelim!

AKP iktidarı, özellikle Cumhurbaşkanı Erdoğan eliyle güçlülük gösterileri yapıyor. Durum bunun tam tersi. Erdoğan, bugüne kadar hiç olmadığı kadar büyük bir özgüven yitimi yaşıyor. AKP her taraftan çatırıyor. Büyük sorunlar içinde. Erdoğan bir anlamda "ölüm-kalım" mücadelesi veriyor. Kendine göre kaybedecek çok şeyi olduğu için de kendinden geçmiş bir ruh haliyle dik durmaya çalışıyor, kendisini ve iktidarını koruma güdüsüyle hareket ediyor. Bu ruh hali iktidarı hem saldırganlaştırıyor, kendini koruma önlemlerini artırıyor, hem de akıl almaz taktiklere baş vuruyor.

Hırsızlık ve Yolsuzluk soruşturması "mağduru" bakanlar, yargı organlarında yapılan değişiklikler sonucunda adli yarıdan kurtulduktan sonra, Yüce Divan tartışmalarının gündeme gelmesi ve bu konuda Erdoğan'ın bu bakanların hiç bir şekilde Yüce Divan'a çıkarılmamasını emretmesi AKP içinde dahi farklı yaklaşımların ortaya çıkmasını gündeme getirdi. Davutoğlu ve kimi başka kurmayları, "suçsuzluklarını Yüce Divan'da ispat ederek hem kendilerini, hem de AKP'yi temize çıkarsınlar" düşüncesini savunurken, Erdoğan bu eğilimin önünü kesin bir tavır ile kesti. Yüce Divan oylamasında ellinin üzerinde AKP'li vekilin Yüce Divan yönünde oy kullanması dikkate değer bir olgudur. Bülent Arınç ve Mehmet Ali Şahin gibi önemli isimlerin, oylamadan sonra kamuoyuna kendi görüşlerini belirtmeleri ve sabık bakanları eleştirmeleri normal olmasa gerek. Başkanlık Sistemi tartışmaları konusunda aynı ayırım geçerli. Abdullah Gül dahil, AKP'nin önemli isimleri Erdoğan ile hem fikir olmadıklarını kamuoyuna açıkça olmasa bile değişik biçimlerde yansıtıyorlar. Erdoğan'ın görevi olmadığı halde faiz ve para politikaları konusunda Merkez Bankası Başkanı Erdem Başçı'ya yönelik kamuoyu nezdinde başlattığı müdahale ve istediği sonucu alamayınca Kurumu ve kişileri doğrudan hedef alan açıklamaları bir gerçeğin yansımasıdır. Erdoğan'a karşılık veren eski MB Başkanı Durmuş Yılmaz'ın, Abdullah Gül'ün CB'liği döneminde MB Başkanlığından ayrılıp Abdullah Gül'ün Baş Danışmanı görevine getirilmesi ve Devlet bakanı Ali Babacan ile birlikte Merkez Bankasını yönetmesi kamuoyunda bilinmeyen bir gerçektir. İç Güvenlik Paketi Yasa Tasarısı konusunda da AKP'li bakanlar ve kurmaylar arasında görüş ve yaklaşım farklılıkları olduğu her fırsatta kamuoyuna yansıyor. MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın istifasını tetikleyen sürecin "Çözüm Süreci" ve "İç Güvenlik Paketi" konusundaki farklı yaklaşımlardan kaynaklandığı yakında kamuoyuna yansıtılacak. "Fuat Avni" karakterinin CB Sarayının, Hükümetin ve AKP'nin ininde olan bitenler ile ilgili verdiği ayrıntılı bilgiler ve bu bilgilerin doğrulanması Erdoğan için çok hoş olmasa gerek. AKP kurucularından ve Genel Başkan yardımcılarında Dengir Mir Fırat'ın, AKP ve Erdoğan hakkında yaptığı açıklamalar, başka bir açıdan süreçleri resmediyor. Erdoğan'ın Başbakanlığı döneminde baş figüranlardan biri olan Hüseyin Çelik'in beyaz perdeden çekilmesi herkesin dikkatini çekiyor.

CB Erdoğan, bu koşullarda 2015 seçimlerinde AKP'nin alabileceği en yüksek oy oranına ulaşarak, rakiplerini tasfiye etmeyi ve Anayasa değişikliği sonucunda gerçekleştirmeyi kurguladığı Başkanlık Sistemi vasıtasıyla iktidarını pekiştirmeyi, kalıcılaştırmayı umuyor. Bizce, ABD ve AB, Erdoğan'ın bir AKP ve İktidarın senaryolarını yürütüyor, Erdoğan da kendince buna karşı direniyor. Konunun bu yanı bizi çok fazla ilgilendirmiyor. Çünkü, Emperyalist Kapitalist Sistem, Türkiye'de varlığını kalıcılaştıracak ve daha da kurumsallaştıracak bir proje yürütüyor. Türkiye İşçi Sınıfı açısından önemli olan bu süreçte, burjuvazinin ve onun iktidarının gücünü zayıflatmak, Emperyalizmin ve onun her türlü yerli işbirlikçilerinin planlarını bozmaktır. Türkiye İşçi Sınıfının Devrimci Güçleri ile Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketinin Güçleri bu süreçte, Emek, Barış, Demokrasi ve Özgürlükler hedefleri doğrultusunda bu süreçlerin içinden sıyrılarak yepyeni, diri bir muhalefet odağı yaratabilir. Türkiye ve Kürdistanın en dinamik ve en diri güçlerinin, en geniş barış ve demokrasi güçleriyle oluşturacakları böyle bir birliktelik, emperyalistlerin ve onların her türlü yerli işbirlikçilerinin korkulu rüyasıdır. Onun için 2015 Haziran seçimleri sürecini, devrimci dönüşümlerin maddi temellerini, altyapısını oluşturacak, öznel faktörü güçlendirecek bir sürece dönüştürelim. Meselenin sadece Erdoğan ve AKP olmadığı, Burjuva İktidarının temelini hedef alınması gerektiği, ancak bunun yolunun da var olan burjuva iktidarının yapısında gedikler açılarak yapılabileceği gerçeğini görelim. Türkiye Komünist Partisi, bu somut verilere dayanarak tüm işçi ve emekçileri, köylüleri, kadınları, gençleri, aydınları, HDP adaylarını desteklemeye ve ilk aşamada iktidarın planlarını bozmak için mücadeleye çağırıyor.

"Bu tarihte bizler de varız..."

29 Ocak 2015 günü F.Almanya'nın Frankfurt kentinde, Frankfurt Türkiye Halkevi salonunda düzenlenen 15'leri Anma Toplantısında, toplantıyı düzenleme kolektifi adına yapılan konuşmayı dikkatlerinize sunuyoruz.

Değerli arkadaşlar, sevgili yoldaşlar,

Uzun bir aradan sonra böylesine anlamlı bir günde sizlerle beraber olmak, sevindirici ve umut verici. Bir sohbet esnasında oluşan bir fikrin kolektif bir çalışmaya dönüşüp, bugün bu katılımı yaşam bulması nostaljik bir takıntıyı değil, bir gereksinimi, hatta bir zorunluluğu ifade ediyor. »Toplumların bugüne kadarki tarihinin sınıf savaşımının tarihi olduğuna«, burjuvazinin iddia ettiği gibi »tarihin sonunun« gelmediğine ve kapitalizmin insanlığın ulaşabileceği tek zirve olmadığına, aksine savaşı ve sömürsüz bir dünyanın olanaklı olduğuna inananların yeniden bir araya gelip, dünyayı yorumlamak ve daha önemlisi, dünyayı değiştirmek için harekete geçme zorunluluğunu ifade ediyor.

Evet, 1990 sonrasında kapitalizm dünya çapında büyük bir zafer elde etti. Ama bilinçli işçi sınıfı ve komünistler bunu geçici bir politik yenilgi ve gerileme olarak nitelendirmektedirler. Dünya, sınıf savaşımını tarihinde ezilen ve sömürülenlerin çokça yenilgilerine tanık oldu. 1871 Paris Komünü deneyi sadece 72 gün sürmüştü. 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi deneyi ise 73 yıl boyunca dünyadaki tüm dengeleri değiştirdi. İlk kez işçi sınıfının iktidarının olanaklı olduğunu gösteren sosyalizm deneyi, tüm hatalarına, olumsuz pratiklere, sapmalarla zayıflamasına ve nihayetinde yenilmesine rağmen, insanlığın bilinçli işçi sınıfının öncülüğünde baskı ve sömürden kurtuluş mücadelesi için zengin bir deney hazinesi, ilham kaynağı olan olumlu yönleriyle daha iyisini yapabilmek için emsalsiz bir yol gösterici olarak hafızalarımızda kalacaktır.

Kalacaktır, çünkü dünyamızda ezilen ve sömürülenler için değişen bir şey yok. Emek sömürsü tüm şiddetiyle devam etmekte, sermaye diktatörlüğü pervasızlaşarak güçlenmekte, kapitalizmin organik krizleri insanlık ve doğa için ağır sonuçlara yol açmayı sürdürmektedir. Emperyalizm savaşlar, din ve mezhep çatışmalarıyla dünyayı kan gölüne çevirmekte, halkları karşı karşıya getirmek ve sınıfı bölmek için ırkçılığı, milliyetçiliği ve barbarlığı teşvik etmekte ve BM dahil, tüm uluslararası kurumları kendi amaçları doğrultusunda kullanmaktadır. Dünya nüfusunun yüzde birinin, geri kalan yüzde 99'dan daha zengin olması, her 19 saniyede bir çocuğun savaşlar, açlık veya hastalık nedeniyle yaşamını yitirmesi, 1 milyarı aşkın insanın açlık sınırında yaşamak zorunda olması, kapitalist üretim tarzının vahşete ve barbarlığa yol açtığı gerçeğini kanıtlamaktadır. Kısacası, reel sosyalizmin yıkılmış olması hiç bir şeyi değiştirmemiş, aksine savaşların, sömürünün ve baskının daha da artarak devam etmesine neden olmuştur. Sistem alternatifinin yok olması, ceberut burjuvaziyi daha da saldırganlaştırmıştır.

10 Eylül 1920'de Büyük Sosyalist Ekim Devriminin etkisi altında ve Anadolu-Mezopotamya coğrafyasındaki bağımsızlık savaşının ateşleri içerisinde Türkiye Komünist Partisi'ni kuranlar, muhakkak ki böylesi bir gelişmenin olabileceğini akıllarına dahi getirmemişlerdi. Aksine Mustafa Suphi önderliğindeki Türkiye Komünist Partisi Kafkasya'da Türkiyeli komünistlerden oluşturulan Kızıl Alaylar ile emperyalist ve işgalci güçlere karşı yürütülen savaşa katılmaya geliyordu.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye burjuvazisinin emperyalizm ile uzlaşmasını engellemek, işgalcilere karşı yürütülen savaşı, toplumsal kurtuluş savaşına yükseltme amacını güdüyordu. İşbirlikçi Kemalist burjuvazinin amacı ise, TKP'nin bu politikasını boşa çıkartmaktı. Mustafa Suphi Ethem Nejat ve diğer yoldaşlarımızın katli, Türkiye Cumhuriyeti'ni oluşturacak unsurların en önemli siyasi cinayetlerinden birisidir ve bir iki generalin icraatına indirgenecek nitelikte değildir. Bu cinayet son derece amaçlı, hedefli ve sonuç almaya yönelik işlenmiş bir cinayettir.

15'lerin katli Türkiye burjuvazisi açısından üç nedenle çok önemlidir:

Bir kere Mustafa Suphi ve yoldaşları ülkeye sosyalist, federatif bir Sovyet cumhuriyeti programı ile gelmişlerdi. Hedefleri, başlayan savaşı toplumsal kurtuluş savaşına yükseltmekti. Bu politika Türkiye Komünist Partisi'nin, Komintern'in politikasıydı. Cinayet, bu politikayı önleme amacıyla işlenmiştir.

İkincisi, 15'lerin katliyle Türkiye Komünist Partisi'ni yok etmek hedefleniyordu. Burjuvazi bunu başaramadı ama çok zarar verdi. 15'lerin katledilmesinden sonra parti yönetimi Kemalist politikaları destekleyen Şefik Hüsnü ekibinin eline geçti.

Üçüncüsü, bunlara bağlı olarak bu yöntemle Büyük Sosyalist Ekim Devriminin idelerinin başka ülkelerde yaşama geçirilmesi önlenmiştir. Sosyalizmin ve Komünizmin enternasyonal bir hedef olduğundan yola çıkıldığında, bu önlemin dünya komünist hareketine ve oluşacak dünya sosyalist sistemine ne denli zarar verdiği belirginleşir. Sovyet Rusya için o dönemde büyük önem taşıyan Almanya'da, Almanya Komünist Partisi KPD'nin kurucuları Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un benzer yöntemlerle katledilmeleri bu savı onaylamaktadır.

Bu üç olgudan hareket ettiğimizde 15'lerin katlinin hem Türkiye siyaseti açısından çok derin önemi olan, hem de uluslararası boyutu olan bir cinayet olduğunu görürüz. Bu cinayet, burjuvazinin ve sermayenin uluslararası güçlerinin o dönemde Ekim Devrimine karşı uyguladıkları stratejinin önemli bir halkasıdır. O nedenle 15'lerin katledilmesinin, Mustafa Kemal'in kişisel arşivleri dahil, tüm arşivlerin açılarak netleşmesini sağlamak, sadece Komünistlerin değil, tüm devrimci demokratik güçlerin görevi olmalıdır. Çünkü bu cinayetin asıl sorumluları ortaya çıkartılırsa, hem 15 Haziran 1915'de İstanbul'da katledilen Ermeni sosyalisti Paramaz Sarkıyan ve 18 yoldaşının, hem bu yıl 100. yıldönümü olan Asuri-Süryani ve Ermeni Soykırımının gerçek failleri, hem de Kürtlere karşı yürütülen kirli savaş dahil olmak üzere, bugüne kadar gerçekleştirilen bütün siyasi cinayetlerin asıl sorumlularını ortaya çıkarılacaktır. İşte bu nedenle görevimiz sadece her yılın Ocak ayında 15'leri anmak değil, onların katlini aydınlatmaya çalışmak, 15'lerin ilke ve amaçlarını gündelik mücadelelerimizde yaşama geçirerek 15'leri yaşatmak olmalıdır.

Değerli dostlar, sevgili yoldaşlar,

1922'den bu yana yasaklı olan Türkiye Komünist Partisi'nin kurucularının aklına, günün birinde partinin bizzat kendi yöneticileri tarafından likidasyona uğratılacağı da şüphesiz hiç gelmemiştir. Maalesef TKP, tarihinin kimi dönemlerinde Kemalizmin, reformizmin ve sağa kaymanın etkileri altında kalmış, burjuva diktatörlüğünün saldırılarına defalarca maruz bırakılmıştır. Nitekim 1973 atılımıyla kitleselleşen TKP, 1983 yılında Bilen yoldaşın ölümünden sonra, partiyi likidasyona dek sürükleyen Haydar Kutlu yönetimindeki ekip tarafından lağvedilmek istenmiştir.

Bugün ise, 1975 tüzüğüne dayanarak partinin likidasyonuna son verildiğini ilân eden kadrolar ortaya çıkmıştır. TKP Merkez Organı ATILIM Gazetesinin 2010 senesinde yeniden yayınlamaya başlanması ve ülkede basılıp, yaygın dağıtımına geçilmesi ile ve aynı zamanda, türkiyekomünistpartisi.org ve tkp-online.org adlı sitedeki açıklamalardan anlaşılabilirliği gibi, TKP'nin 5.Programını tartışmaya açan bu kadrolar, Mustafa Suphilerin, Ethem Nejatların, Nazım Hikmetlerin, Reşad Fuadların, Yakup Demirlerin, Aram Pehlivanların, İsmail Bilenlerin, Deniz yoldaşların Bolşevik, Kominternci, Leninci hattının temsilcisi olduklarını ve ilkesel olarak tüm Kemalist eğilimlere kapıyı kapattıklarını açıklamaktadırlar. Nazım gibi 19 yaşında TKP'ne alınma onurunu elde eden bir yoldaşınız olarak şahsen bu gelişmeyi, yeniden Marx'ın ve Lenin'in temsil edildiği bayrağın altında toplanma olarak değerlendiriyor ve büyük umutlarla selamlıyorum.

Bugün burada toplananlar olarak belirli konularda ayrı düşünüyor olabiliriz. Belki de parti ve tarihi konusunda da farklı değerlendirmeler yapıyoruzdur. Ancak bir konuda, kapitalizmin neoliberal uygulamalarına ve emperyalist saldırganlığa karşı kayıtsız kalmaya devam etmeme, gerek geldiğimiz ülkede gerekse de yaşadığımız bu ülkede sosyalizm mücadelesini güçlendirme konusunda hem fikir olduğumuza inanıyoruz.

Bu tarihte bizlerde varız... (2. sayfadan devam)

Hiç birimiz emperyalist-kapitalist sistemin ciddi ve derin ekonomik krizler yaşadığından şüphe duymuyoruzdur. Bu krizler burjuvazi açısından politik istikrarsızlıklara neden oluyor. Dış politikada sistem içi ülkeler arasında çıkan çelişkileri ise keskinleştiriyor. İç politikada krizlerin bedeli işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlara ödetilmek isteniyor. Bu olgu da, tek tek ülkelerde sınıf savaşımını keskinleştiriyor. Grevler, işçi direnişleri yaygınlaşıyor. En son Yunanistan'da gördüğümüz gibi, komünistlerin, sınıf sendikalarının etkinlikleri artıyor.

Emperyalist merkezler bu koşullarda hem aralarındaki çıkar çatışmalarından dolayı olan hesaplaşmayı sertleştiriyorlar, hem de tek tek ülkelerdeki sınıf hareketlerini, daha henüz gelişmeden bastırmak istiyorlar. Bu planı uygulamak içinse önce »teröre« ihtiyacı duyuyorlar, ardından bu terörü gerekçe göstererek, baskı yasalarını ve »güvenlik« uygulamalarını sertleştiriyorlar. Burjuva demokrasininin içi oyularak, baskıcı ve diktatoryal yöntemleri geliştiriyorlar.

Bugün Almanya'da, Fransa'da, İspanya veya İtalya'da olan da budur; Türkiye'de Cizre, Sultanahmet vb. olaylar bahane edilerek yapılan da aynıdır. Türkiye'nin egemen sınıfları, burjuva demokrasilerinin görece uygulandığı merkez kapitalist ülkelerdeki otoriterleşme tandansları ile tam bir uyum içerisinde. Bu açıdan, AB Türkiye'de darbeye müsaade etmez düşünceleri de doğru değildir. Darbelerin çeşitli biçim ve yöntemleri vardır. İhtiyaç hissedilirse, Türkiye burjuvazisi askeri de devreye sokmaktan çekinmeyecektir. Söz konusu olan burjuvazinin iktidarını ve uluslararası çıkarlarını korumak ise, savaş da dahil, göze alamayacakları ve yapamayacakları hiç bir uygulama yoktur. Bu mutlaka askeri bir darbe anlamına gelmemektedir elbette. Yürürlükteki cunta anayasasına dayanarak ve devlet kurumlarının işbirliği içerisinde sivil görünümlü faşist bir diktatörlük uygulaması da mümkündür. Ve bu bağlamda başka hiç bir ülkenin burjuvazisi, bilhassa AB, göstermelik açıklamalar ve belki bazı sözde yaptırımlar dışında, Türkiye burjuvazisi açık faşist diktatörlük kurdu veya komşu ülkelere saldırdı diye, hiç bir eleştiri yapmayacaktır.

Burjuvazi açısından sermayenin dini, imanı yoktur. Din, iman, bayrak, ulus, savaş, terör, burjuvazi için iktidarını sürdürmek amacıyla işçi sınıfını ve ezilen, sömürülen emekçi yığınlarını yanıltmak için kullandığı araçlardır. Halkları bölerek yönetmenin yöntemleridir. Burjuvazinin bu yöntemlerinden diğer bir tanesi de işçi sınıfı hareketi içine »sol« maskeli liberalizmi, ulusalcılığı, reformistlik mikrobunu şırınga etmek, uzlaşmacılığı körüklemektir.

Türkiye'deki AKP rejimi bu yöntemleri kullanarak, ekonomisi iflas etmiş bir iktidarı koruyabilmek için her yolu denemektedir. İktidarı korumanın tek yolu baskı, sindirme ve zor unsurlarıdır ve bu çizgi bugün beş alanda geliştirilmektedir.

Birincisi, yeni güvenlik paketi ile polis devleti güçlendirilmekte, önceki yıllarda göstermelik olarak kaldırılan uygulamalar yeniden yürürlüğe sokularak, faşizan yöntemler geliştirilmekte ve diktatörlük oluşturmaya çalışılmaktadır.

İkincisi, dış politikada saldırganlık devam etmekte, buna yasal kılıflar uyarlanmakta ve böylelikle »milli birlik ve beraberlik« demagojisi yapılmaktadır.

Üçüncüsü, sözde çözüm süreci ile 2015 seçimlerine burjuvazi açısından »güvenli« bir ortamda girilmeye çalışılmakta ve bu taktik »Kürt sorununu biz çözdük« edasıyla oy avcılığında kullanılmak istenmektedir.

Dördüncüsü, iktidarın oy tabanını sürekli hale getirmek ve toplumu istenilen kalıba sokmak için gerici-faşist eğitim ve kültür politikaları uygulanmaya sokulmakta, Osmanlıca veya ilkokuldan itibaren zorunlu din dersleri gibi zorunluluklar getirilmektedir.

Beşincisi, 2015 seçimlerine engelsiz girebilmek için işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin sırtından tahsil edilen vergiler ve harçlar artırılmakta, bedelli askerlik uygulamaya sokulmakta, yakit, elektrik ve doğal gaz fiyatlarına zam yapılmakta, destekçi ülkelerin yardımıyla yaratılan kaynaklar sayesinde taşıma suyla değirmen döndürülmeye çalışılmaktadır.

Türkiye halkları, en azından belirli bir kısmı, bu politikalara karşı duyarsız

değil tabii ki. Onbinlerce tekstil, gıda, metal ve maden işçisi direnişte. Devrimci demokratik muhalefet güçleri seçim barajının kaldırılması, yeni güvenlik yasalarının yürürlüğe girmemesi için yeni direniş odakları oluşturuyorlar. Kürt halkı sözde çözüme hayır diyor, yığınsal sivil direnişi örgütüyor. Kobani'yi DAİŞ çetelerinden 135 gün sonra temizleyen Kürdistan Özgürlük Hareketi silah bırakmayacağını ilân ediyor. İktidar ise bakanların, başbakanın ve cumhurbaşkanının hırsızlık ve yolsuzluklarını gizlemek için iç hesaplaşmalarını hızlandırıyor, gündemi değiştiriyor. Yaygın medya burjuva iktidarının kontrolünde bilgi kirliliği yaratıyor, sansürler ve dezenformasyonla gerçekleri gizliyor ve propaganda mekanizmalarını işletiyor.

Tüm bunlar AKP iktidarının sermayenin, burjuvazinin diktatörlüğü olduğunu kanıtıyor. Ama kimi kesimlerde »AKP gitsin, kötünün iyisi gelsin« yaklaşımı sergileniyor. Bizce bu yaklaşım, AKP ile uzlaşma kadar sınıfa ve halklara ihanet anlamına gelmektedir. İşçi sınıfı hiç bir zaman kendi iktidarı dışında bir alternatifte mahkum değildir. Burjuvazinin diktatörlüğünü hedefine koyan bir mücadele hâlâ olanaklı ve gereklidir. Ki, küresel gelişmeler, 2015'de beklenen devinimlerin böylesi bir mücadeleyi gerekli kıldığını göstermektedir.

Ancak asıl mesele Türkiye'deki devrimci-demokratik güçlerin bu devinimleri gerçek bir değişim için kullanıp, kullanamayacaklarında yatmaktadır. Türkiye'de yapılacak genel seçimler kuşkusuz yeni fırsatlar doğurmaktadır. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürdistan Özgürlük Hareketinin devrimci-demokratik güçleri, sermaye diktatörlüğünden başka bir şey olmayan AKP rejimini sarsacak bir alternatifi oluşturma şansına sahiptirler. Halkların Demokratik Kongresi, Birleşik Haziran Hareketi ve şu an bu iki oluşumun dışında kalan Halk Evleri ve Halk Cephesi, ortak hareket etme basiretini gösterebilirlerse, ezilenler ve sömürülenler lehine, sosyalizm mücadelesinin yeni bir ivme kazanması için tarihsel bir değişim olanağını yaratabilirler.

Koşullar, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürdistan Özgürlük Hareketinin devrimci-demokratik güçlerinin tüm bileşenleri ile ortak harekete geçmelerini sağlamaya uygundur. Koşullar uygun olmakla birlikte, devrimci-demokratik güçlerin önüne ezilen ve sömürülen yığınlar lehine olan mücadeleyi ortaklaşa örne görevini koymaktadır. Bu, hepimize yönelik bir meydan okumadır ve hiç bir tekil çıkar bu görevin yerine getirilmesini engellememelidir.

Bu meydan okumanın gereğini layikiyle yerine getirmek aynı zamanda 15'leri anmanın, onların ilke ve amaçlarını gündelik mücadelelerimizde yaşama geçirmenin en anlamlı yöntemi olacaktır. Bugün 15'leri yaşatmanın yolu, katledilmelerinin 94'üncü yılında, coğrafyamızdaki ortak mücadeleyi örnek için kolları sıvamaktan geçmektedir. 15'ler, tarihimizin unutulmayacak bir parçasıdır. Bu tarihte bizler de varız. Önünde saygı ile eğildiğimiz anlarını, bizler yaşatacağız.

Değerli dostlar, sevgili yoldaşlar,

Bu toplantıyı organize eden kolektif olarak sizlere bir teklifte bulunmak istiyoruz. Rosa Luxemburg'un »Başarı sağlayacak yegane şiddet, siyasi eğitimidir« sözünden hareketle, sizleri ayda bir kez bir araya gelmeye, beraberce gelişmeleri değerlendirmeye, görevlerimizi ortaklaşa yerine getirmenin yolunu beraberce aramaya ve elbette birlikte sohbet etmeye davet etmek istiyoruz. Her devrimciye, sosyaliste ve komüniste açık olmasını istediğimiz bu toplantılarla, sazımızın, sözümüzün, türkülerimizin eksik olmadığını, »görüştürümüzü ve niyetlerimizi gizlemeye tenezzül etmeyenler« olarak kazanacağımız koskoca bir dünya olduğunu unutmadığımızı dosta düşmana ilân etmek istiyoruz. Böylesi bir birlikteliği sürekli hâle getirmek, kuşkusuz hepimize motivasyon ve güç verecektir. Sizlerin bu davetimize olumlu yanıt vereceğiniz umuduyla, 15'leri anma toplantımıza katılmanızdan dolayı teşekkür eder, her daim komünist duruşu sergileyebilmeyi dileriz.

15'lere sözümüz olsun: **Mustafa Suphi**'lerin, **İsmail Bilen**'lerin, **Deniz Gezmiş**'lerin, **İbrahim Kaypakkaya**'ların, **Mahir Çayan**'ların, **Mustafa Hayrullahoğlu**'ların, **Mahsum Korkmaz**'ların, **Meryem Karakız**'ların, **Sakine Cansız**'ların ve bu uğurda şehit düşen onbinlerce devrimcinin, komünistin kanları bu şekilde yerde kalmayacaktır, uğruna can verdikleri mücadeleleri zafere ulaştacaktır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 13 Şubat 2015 Tarihli Bildirisi

Bakiye Beria Onger Yoldaşımızı Kaybettik

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Komünist Kadın Hareketi, İlerici Kadınlar, İlerici Devrimci Kadınlar, tüm Türk, Kürt ve diğer uluslardan Türkiyeli kadınlar, yurt dışında iş gücünü satmak zorunda kalan İlerici Devrimci Göçmen Kadınlar, çok değerli bir yoldaşını, İlerici Kadınlar Derneği - İKD'nin Genel Başkanı Bakiye Beria Onger yoldaşını kaybetti.

1921 yılında Çanakkale'de doğan Beria yoldaş, avukatlık mesleğini icra ederken yetmişli yıllarda emekçi kadınların örgütlenme çalışmalarında aktif rol oynamış ve 3 Haziran 1975 yılında kurulan İlerici Kadınlar Derneği - İKD'nin Genel Başkanlığı görevini yürütmüştür. Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanında, yetmişli yılların ikinci yarısında işçi sınıfının politik örgütünün yolunda yürüyen ilk yığınsal kadın örgütlenmesini yoldaşları ile yaşama geçirmiş, fabrikalarda, atölyelerde, gecekondulu mahallelerinde, köylerde ve tarlalarda emekçi kadınların yanbaşı olmuştur. Gecekondulu mahallelerinde "Çocuklara Süt" kampanyalarını ilk örgütleyen İKD olmuştur. Grev çadırlarında DGB direnişlerinde, MESS Grevlerinde işçi sınıfının sürekli yanında olan İKD olmuştur. 1 Mayıs'ta "Analar Faşizme Geçit Vermeyecek!" belgisini şiar eden İKD olmuştur. Devlet destekli sivil ve resmi faşist terörün her gün onlarca gencimizi katlettiği 12 Eylül öncesi ortamda "Evlat Acısına Son!" belgisi ile sokaklar ilk çıkan örgüt İKD olmuştur.

Ülke çapında yetmişe yakın şube ve temsilcilik temelinde on beş binden fazla emekçi kadını kayıtlı üye yapan İKD, yayınladığı Kadınların Sesi dergisi ile elli binden fazla emekçi kadına ulaşıyordu. Beria yoldaş aynı zamanda Barış Derneği

üyeliği ve Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu delegeliği ve Yönetim Kurulu üyelikleri görevlerinde de bulunmuştur. Türkiye İlerici Kadın Hareketini uluslararası örgüt ve forumlarda temsil eden Beria yoldaş, aynı zamanda uluslararası alanda saygı duyulan iyi bir enternasyonalistti.

12 Eylül öncesi faşist terör koşullarında CHP, Ecevit Hükümeti döneminde uygulamaya koyulan Askeri Sıkıyönetim İdaresi, İKD'yi 28 Nisan 1979'da yasaklamıştır. İKD 12 Eylül öncesi kapatılan ilk Demokratik Kitle Örgütü olmuştur. Emekçi kadınlar, örgütlerine sahip çıkmış, onbinlerce imza toplayarak Ankara'ya

kadar Türkiye'nin değişik yerlerinden "kırmızı çatkıları" ile bir uzun yürüyüş düzenlemiş ve İKD üzerindeki yasağın kaldırılmasını talep etmişlerdir. Fakat İktidar "Kırmızı Çatkılı Kadınları" Ankara İl sınırında durdurmuştur.

Bakiye Beria Onger 1979 Kısmi Senato Seçimlerinde Türkiye Komünist Partisi'nin desteklediği Bağımsız Aday statüsünde seçimlere katılmıştır. İstanbul'da yürütülen muazzam bir seçim örgütlenme çalışması sonucunda Bakiye Beria Onger tek başına 22.000 üzerinde oy almış, ancak bu Seçim Kampanyası alınan oyların çok üstünde politik bir etkinliğin artırılmasını beraberinde getirmiştir. Partimizin İstanbul'da işçi semtlerinde, gecekondulu bölgelerinde, kadın emekçilerin çalıştığı atölye ve fabrikalarda örgütlülüğü artmıştır. Yasaklı olan partimizin propaganda faaliyetleri ilk defa bu kadar etkin bir şekilde binlerce yoldaş ve sempatizanın katılımı ile örgütlenmiştir. Partimizin adının en ücra semtlerdeki Gecekondulara girmesinde Beria yoldaşımızın rolü ve emeği, o günkü koşullar dikkate alındığında çok önemlidir ve büyüktür.

12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi ardından hakkında tutuklama kararı çıkarılan Beria yoldaş, yaklaşık on bir yıl sürecek zorunlu bir politik göçmenlik yaşamına zorlanmıştır. İlerleyen yaşına rağmen 1983 yılında düzenlenen TKP 5. Kongresi sonrasında da TKP Merkez Kadın Komitesinde çalışmalarını sürdüren Beria yoldaş doksanlı yıllarda yaş ve sağlık nedenleriyle aktif siyasi hayattan çekilmek zorunda kalmıştır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, tüm yoldaşlarımız, sempatizanlarımız, İlerici Devrimci Kadınlarımız adına Bakiye Beria Onger yoldaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyor. Beria yoldaşın ailesine, yakınlarına, dost ve akrabalarına, omuz omuza birlikte mücadele ettiği kadın yoldaşlarına, görev yaptığı İKD ve Barış Derneğindeki yoldaş ve arkadaşlarına baş sağlığı diliyor.

Beria Yoldaş'ın anısı kadın erkek tüm yoldaşlarımızın mücadelelerine örnek olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
13 Şubat 2015